

budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającej dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 72 ust. 1 tej dyrektywy;

— zasądzenie od Królestwa Niderlandów, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, dziennej okresowej kary pieniężnej w wysokości 57 324,80 EUR począwszy od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 21 sierpnia 2011 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Linköping (Szwecja) w dniu 6 grudnia 2012 r. — Ålands Vindkraft AB przeciwko Energimyndigheten

(Sprawa C-573/12)

(2013/C 38/23)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Linköping

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ålands Vindkraft AB

Strona pozwana: Energimyndigheten

Pytania prejudycjalne

1) Szwedzki system certyfikatów energii elektrycznej jest krajowym systemem wsparcia, który wymaga, by dostawcy energii elektrycznej i niektórzy jej użytkownicy w tym państwie członkowskim nabywali certyfikaty energii elektrycznej odpowiadające pewnemu udziałowi swojej sprzedaży lub zużycia, przy czym brak jest szczególnego wymogu dotyczącego także nabywania energii elektrycznej z tego samego źródła. Certyfikat energii elektrycznej wydawany jest przez państwo szwedzkie i stanowi dowód wyprodukowania pewnej ilości odnawialnej energii elektrycznej. Producenci energii elektrycznej uzyskiwanej ze źródeł odnawialnych otrzymują poprzez sprzedaż certyfikatów energii elektrycznej dodatkowe wpływy uzupełniające dochody z produkcji energii elektrycznej. Czy art. (2 lit. k) i art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych

zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwu członkowskiemu na stosowanie krajowego systemu wsparcia takiego jak powyższy, w którym mogą uczestniczyć tylko producenci zlokalizowani na jego terytorium i który skutkuje tym, że owi producenci uzyskują przewagę ekonomiczną nad producentami, którym nie można wydać certyfikatów energii elektrycznej?

2) Czy system taki jak opisany w pytaniu pierwszym — w świetle art. 34 (TFUE) — może być uznawany za stanowiący ograniczenie ilościowe w przywozie lub środek o skutku równoważnym?

3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy system taki może być zgodny z art. 34 (TFUE) w odniesieniu do celu promowania produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii?

4) Jak na odpowiedzi na powyższe pytania wpływa okoliczność, że ograniczenie systemu wsparcia wyłącznie do producentów krajowych nie jest wyraźnie uregulowane w ustawie krajowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 140, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 7 grudnia 2012 r. — AS „Air Baltic Corporation” przeciwko Valsts robežsardze

(Sprawa C-575/12)

(2013/C 38/24)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „Air Baltic Corporation”

Strona pozwana: Valsts robežsardze

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 z dnia 15 marca 2006 r.⁽¹⁾ ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) należy interpretować w ten sposób, że istnienie ważnej wizy umieszczonej w ważnym dokumencie podróży stanowi niezbędny uprzedni wymóg w celu wjazdu obywateli państw trzecich?